

FINTA Éva

Sirályok

valami kék sejtelem keríti be
 fantáziámat talán hogy az
 az égi kék tud még valami
 új és bizonyos csodát
 s hogy odafönn a repülés
 nem csak magány nem
 csak jeges áramlás a
 szakadó égbe felcsapó vizek bukdácsolásában
 hogy a szeleken átküzd magát a madár át a sós
 permeten is ahogy az ember idelent torlásokba ütközve
 fesheng az anyag szorításaiban s ahogy fuldokol megkísértve
 a túlélés mágiáját

valami kék sejtelem keríti be
 őslények lehetünk mi is akár
 odafönt a sirályok sasok
 karvalyok jégmadarak
 a tűzmadár nem csak
 mese a lantmadár
 bolonddá
 teszi
 társait mindent utánoz gépek hangjait is
 hiszen el kell kápráztatnia párját tehetséges
 hamisítóként akárcsak a sirályfélék
 a fecskesirály
 a hósirály
 a barnafejű
 vagy a
 dan-
 ka

Sólyom

levegő selymébe dőf szárnyad sólyommadár
sárga szemed fenyőgyanták ékköve
borostyán szemed kultúrák ékköve
te szent madara egeknek földi birodalmaknak
szent madara ős Egyiptomnak Hórusz
kerecsensólyom madara Szkítia népeknek
te elsivatagosodó idők megfejthetetlen zárványteste
szent kerecsen őrzője magasaknak mélynek
kitárt szárnyad ölyü madár megfeszíti a levegővet
kitárt szárnyad Ízisz és Ozirisz lelkét éleszti újra alatta egyre szűkül
a megsárgult idő - benne az ember téged néz sóváran
fölötte Ízisz
alatta Ozirisz
szívében Hórusz
ereje fénye

2019. 05. 17.

Fecske

Ha leverték fészkedet
ékes fecskemadár raktál-e másikat a bántalmazott
helyen építetted-e újra sárpalotád
ékes kékes te villásfarkú
szárnyaló tüneményes
te védtelen védett
parasztportákon templomok rejtekén ahol édeni a csend és a béke
építetted-e te szabadság világmadara te bárhol honos
kit kórusok szomorú összetartozása zeng ma operaházak csarnokában
építetted-e újra sárpalotád gyárok
csarnokok lakótelepek
vastákolmányok
rejtett zugaiban
s raksz-e második
bátor fészket
ha hosszú az ősz?

2019. 05. 22.

Kolibri

Percenként
hatszáz robbanása a szívnek
nyugalmi állapotban
repülés közben a duplája is akár ugye mennyire felfoghatatlan mennyire
képtelen akár a 40 Celsius testhőmérsékletük a másodpercenként 200 szárnycsapásuk nász idején
állandó táplálkozási kényszerük mit életösztönük mér rájuk álmukban akár
el is pusztulhatnak míg testük hőszintje felére csökken átalusszák
magukat a nemléte édes óvatosan ezért borzolják fel
tollaikat megkapaszkodva egy ágban
ezért verdesnek nyolcezer
nektárforrás fölött ezért
van akkora szívük váll-
ízületük hogy minden
irányba verdessenek
akár előre
és hátra
nem csak
le-föl
le-föl

2019. 05. 23.

Baglyok

ő s   ső
 z volt már. z
 vagy telünk kezdete.
 a szomorúfűz tarra vetke-
 zett, s egy reggel arra figyel-
 tünk fel, hogy ellepték a fát
 a fülesbaglyok, tíz, húsz, har-
 minc vagy negyven, egy egész
 sereg. számlálni próbáltam
 őket – nem lehet, mert ősz-
 szebújtak kupacokba a göm-
 bölyű fejek. és másnap is, és
 egész hónap, hogy ott tanyá-
 zott a bagolysereg. szemük be-
 csukva, szélfűvásban, s hogy jöttek
 a hidegek, ámulva lestem: meddig bír-
 ják ezt a majdnem telet. szépek vol-
 tak és meghökkentőek, ahogy uralták a
 falu közepét – a madarak és a gyerekek.
 az volt a baj, az iskola, hogy jöttek s
 mentek és velük szórakoztak az aprónépek.
 mintha fel sem rezzentek volna az álma-
 tag szemek, mégis, egy reggel nem vol-
 tak sehol, eltűnt és többé nem jött visz-
 sza a bóbiskoló, lomhán pisla, titokzatos
 madársereg. és egyre hidegebb lett.
 szakállas dérben álltak a szélben hintázódó hajlékony
 fűzfaágak. az ablakon át, mint akik   csodára
 várnak, lestük a fát... hátha még   visszatérnek.
 s miként karácsonyfánkat mi   idebent,
 felékesítik nekünk a telet. s
 mert egyre hidegebb lett,
 reméltük: találtak
 jobb helyet.

Régi asszonyok

Mit akartak a régi asszonyok?
Égi szerelmet.
Nem dúvadat, ki akkor tölti kedvét
ha rátörnek a gerjedelmek.
Vászonfehér gyermektestükkel
családok piacoltak.
Suhogtattak liliomot
kövér hatalmak.
Kolostorokba menekült
a kristály elme.
Testen és szíven örködött
az Úr kegyelme.
A csendet megszerette itt
a sok-sok árva
nemes lánynak, királyi sarjnak
lett a háza.
Az élet mindig ugyanaz
és végtelen lett.
Aki még itt is szenvedett:
korbácsot szerzett.
A fájdalom fájdalmat olt.
Extázisában
ragyogtak, mint az angyalok
fényben ziháltak.
Olykor a lelkük kirepült
tágas mezőkre
és remegett szívük fölött
az Úr kegyelme.

Mit akartak a régi asszonyok?
Égi szerelmet.
Nem dúvadat, ki akkor tölti kedvét
ha rátörnek a gerjedelmek.

Árpád-házi Szent Margit emlékezetében

Margitkát odaadták
elcserélték
a földi jók kegyeiből
hamar kivették
két és fél éves gyermekként
másoknak adták
gyöngye kis teste zászlaja
megváltott ország

Egy nemesasszony vigyázta
Olympiades
majd rábízták az egyházra
Veszprémbe vitték
domonkosok közt fejlődött
a drága gyermek
származásában nem élte meg
a kegyelmet

Margitkát odaadták
elcserélték
így Ottokkár a cseh király sem
lelte kedvét
szépségében mit állandóan
megtépzott
alázatos munka korbács
mint kiskirályok

IV. Béla épített
kolostort néki
Nyulak szigetén lakhelye
sorsát regéli
huszonnyolc évet sem tudott
ebből megélni
szentségét Margit szigete
búsán meséli

Margitkát odaadták
elcserélték
kolostorának romja most
szentséges érték
fák és tavak tündérei
emlékét hozzák
gyöngye kis teste zászlaja
megváltott ország

2019. április 23.

Hideg májusi kertem

Áznak az almavirágok a fámon a kertben a szélben
szétszakadozgat a kép
szálaz eső vonalat huzigál a tavaszba a tájba
firka-tavasz van alvó
májusi fényeket álmosan rejteget tőlem a kertem
szép almafámra borul
fátyola hűvös esőnek hideg kaparássza a földet
szétszedi édenemet.

2019. 05. 05.

Fenn az égen április

fenn az égen
fellegek
nap ha sütné
rengeteg
alvó bogár
szállna fel
megfürödne
égivel

fenn az égen
nem pihen
kék szárnyával
a szívem
madár lennék
verdeső
ki a fényre
jön elő

fenn az égen
dallamok
énekelnek
angyalok
sisteregnek
naptüzek
szétviszik
a meleget

fenn az égen
roskatag
halmozódnak
a havak
halmozódnak
a habok
takargatják
a napot

fenn az égen
ül a nap
báránykássák
olvatag
foszladozó
fellegek
rejtegetnek
meleget

2019. 05. 05.

Teremtés

Az anyagot kezébe vette
formálta ízlelte kicsit
fagyasztott és fűtött egyszerre
s vigyázott: legyen közös lelke
Övé maradjon mindenik.

Hagyta: a változatok szépen
töltsék az üres tereket
s a tér is egyre növekedjen
az egekben amiként itt lenn
hogy dolgaink elférjenek.

Hagyta hogy tévedjenek részek
nem uniformizálta létünk
nem mondta hogy kallódni vétek
hogy elrondítjuk az egészet
ha önnön törvényünkben élünk.

És lőn az anyagnak is lelke!
Teremthessen mint Ő maga!
Mindenét megosztotta véle
a halandóságért cserébe
a szellem lett az otthona.

A létezés felső fokának
ez lett megváltó magasa.

És így maradt mindenből kettő.
A feketéhez a fehér.
A bátor mellé az esendő.
Rövid békéhez hosszú harc.
És a remény hogy a jövőendő
ünnepi és tökéletes
hogy minden megküzd a jobbat
s hogy semmi sem fölösleges.

Tengerpart

A tenger szétfeszíti az eget
a partra roskadnak habzó vizek
a köveken sirályok törnek át
totyognak ringanak fehéren
vitorláznak dingik jollék gyanánt.

Két játékos sirály hullámszik el
a sziklapart s az éber ég között
a horizonton tengervíz fröcsög
mint részeg matróz köpködi szavát.

Sikítva hullanak a víz fölé
s a lendület már légbe kapja őket
ahogy halásszák a zúgó vizet
tömegben rajzik sok madársziget.

A partokat ők fűzik át a vízzel
a vízpermetben ringva – hullva szállnak
apad -dagad szárnyuktól a fehérség
rikoltanak s beköltözik a tájat.

2019. 05. 18.